

[Svend Heiselberg]

mål, hr. Nyrup Rasmussen stillede, vil jeg tro. Jeg vil så svare hr. Nyrup Rasmussen lige så venligt og sige, at regeringen selvfølgelig helt og holdent er enig om den redegørelse, som industriministeren er kommet med.

(Kort bemærkning).

Nyrup Rasmussen (S):

Det er mere opklarende, hr. Svend Heiselberg: Ligger der heri, at det også er hr. Svend Heiselbergs opfattelse, at andelsselskabsformen kan virke blokerende for branchens kapitaldannelse og udvikling?

Det er vigtigt for os at vide, for det har meget at gøre med, hvordan en erhvervspolitik skal sættes sammen fremover, at vi kender holdningerne hos partiet Venstre og dermed, formoder jeg, hos partiet Venstres basis, hos dansk landbrug eller en del deraf, til andelsbevægelsen.

Hvis det virkelig er rigtigt, så foreligger der en interessant nydannelse i partiet Venstres holdninger. Så også derfor spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

I partiet Venstre har vi ingen hellige køer. Hvis det kan påvises, at der er områder, der kan gøres bedre, så er Venstre selvfølgelig indstillet på det. Vi trækker ikke rundt med en flok hellige køer, hvad Socialdemokratiet gør.

Hugo Holm (FP):

Industriministerens erhvervspolitiske redegørelse, Strategi 92, havde været et ganske flot og overordentlig ideologisk arbejde, såfremt industriministeren havde repræsenteret et socialistisk parti. Men da industriministeren nu er fra et ikkesocialistisk parti, giver det anledning til en del betænkeligheder.

Specielt er det betænkeligt, at den erhvervspolitiske redegørelse ligner en kopi af den politik, der direkte foranledigede det økonomiske og sociale styrtdyk i England, som England tog i 1970'erne. Industrilokomotiver og netværksarbejde erhvervslivet imellem skal opstå, hvis der findes et reelt marked behov herfor, ikke fordi nogle planøkonomer sammen med ministeren ved et skrivebord har fundet det fornødent.

En politik, der ville være mere ønskelig, er den politik, som skatteministeren, hr. Fogh

Rasmussen, flere gange har været fortaler for, nemlig den såkaldte udbudsøkonomi. Den bedste måde at lette et hårdt plaget erhvervsliv på er først at brandskatte det og derefter at dele statslige subsidier ud efter embedsmændenes tilfældige afgørelser. Den rigtige politik ville være en kopi af den siddende konservative regerings i England og ikke den socialistiske fiascoregerings.

Nøgleordene for en sådan politik må være: massive skattenedsættelser, i den forbindelse specielt den dræbende selskabsskat, ægte afbureaukratisering og en omfattende privatisering.

Hvis man tager selskabsbeskatningen, er det meget pudsigt at få at vide, at da man satte procenten op fra 40 til 50 med virkning fra skatteåret 1986-87, som stort set svarede til indkomståret 1985, var selskabsskatteprovenuet på 20,7 mia. kr. i 1985, 15,6 mia. kr. i 1986 og 15,2 mia. kr. i 1987. Altså, på trods af en forhøjelse gik provenuet ned.

Erhvervenes fremstilling, transport, salg af varer og tjenesteydelser til lavest mulige omkostninger er ophav til det danske samfunds velfærdsskabelse, herunder at vi kan have en offentlig sektor med f.eks. socialvæsen, hospitaler, skoler og politi.

Hvis rationalisering og anden effektiv virksomhedsledning sættes i skammekrogen, vil Danmark yderligere rykke agterud i forhold til flere lande i Europa, Asien og Amerika. De små erhvervsdrivende og de arbejdsløse vil i det lange løb opnå mindre velstand ved at blive fastholdt på erhvervsområder, hvor udviklingen og teknologien er løbet fra dem.

At lade erhvervene trives i fred er den største tjeneste, samfundet kan yde dem og hermed sig selv. De midler, som er til rådighed for erhvervspolitikken, anvendes mest givtigt til at skabe et godt og et frit erhvervsklima i en bred almenhed.

Folketinget gør de små selvstændige og andre til hjælpeembedsmænd med den forskel, at de dels skal arbejde gratis, dels skal gøre det under strengt personligt strafansvar. Når erhvervslivet opdager en chance, skal den ofte bruges her og nu og ikke efter, at man har måttet gennemføre et forhindringsløb over statslige spærrebotte med henvendelse til 8, 10 og 12 myndigheder.

Markedsmekanismen er det mest effektive instrument til at skabe de bedste livsvilkår for